

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. София, 09.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 10.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5991** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбоподателят [фирма] - [населено място], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], жк. „Запад“, бл. № 38, ет. 6, ап. 23, представлявано от Управителя В. С. Д., с ЕГН [ЕГН], оспорва в законоустановения срок Решение № 9600-0247 / 24.07.2012 год. на Началника на Митница Столична, потвърдено с Решение № 180/29.04.2013 год. на Директора на Агенция Митници.

Твърди, че обжалваното Решение на Началника на Митница С., е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Поддържа в този смисъл, че с него административният орган извършил корекция на описаните в решението ЕАД, като в кл. 36 код 300 „Тарифна преференция“, е пременен на код 100 „Нормално тарифно третиране“, а в кл. 44 е заличен код № 954 „Сертификат за движение Е.1“.

Въз основа на горното е определена нова стойност на митните сборове за цитираните стоки, като дружество било задължено да внесе допълнително определеното мито и ДДС. На практика, обжалваното решение се явявало резултат от извършена повторна проверка на осъществен от [фирма] внос на стоки - употребявани автомобили от Ш., за периода м. Април 2010 - м. Ю. 2011 год. Според началника на Митница Столична, в хода на тази допълнителна проверка е установено, че сертификатите за произход на част от стоките по цитираните по-горе ЕАД са невалидни, поради което автомобилите посочени в същите следва да се считат за такива с неопределен произход. Жалбоподателят изтъква, че тези изводи на административния орган почиват единствено на писмо рег. индекс 4425/1043/10.01.2011 год., с което Агенция Митници , уведомява Митница Столична за отговора на митническите власти на Ш. по

извършената проверка на контрагентите на [фирма].

Счита, че изводите на административният орган са неправилни, тъй като била извършена неправилна и едностранчива преценка на подлежащите на установяване в хода на проверката факти. Това от своя страна обосновава неправилност на обжалваното решение, поради обстоятелството, че настоящата проверка, касаеща извършен внос на стоки през 2010 год. и 2011 год., се явява повторна на [фирма], като предходната проверка е извършена от Митница Югозападна, завършила с Доклад № КД 2/22.06.2011 год. На практика се оказвало, че за същия период на проверката от Митница Столична, преди по-малко от 6 месеца е извършена друга обстойна проверка от друго митническо учреждение, която имало за предмет същите факти и обстоятелства, които са констатирани в обжалваното от него решение. В хода на проверката от Митница Югозападна, митническите служители се запознати с цялата документация за осъществения внос през 2010 год. до 31.03.2011 год., вкл. и с документацията по цитираните по-горе два броя ЕАД. Поддържа и, че не били констатирани никакви нарушения и несъответствия в представените сертификати за произход на стоките.

Жалбоподателят излага доводи и, че от обстоятелствената част на обжалваното решение е видно, че Началникът на Митница Столична е счел за невалидни сертификатите за произход по цитираните ЕАД единствено въз основа на писмо рег. индекс 4425/1043/10.01.2012 год. на Агенция Митници. Жалбоподателят не знае мотивите за констатациите на митническите органи на Ш. и най-вече причините, поради които представените от дружеството сертификати, са приети за невалидни. Общозвестен факт е, че подобна проверка в Ш. е свързана с представяне на обяснения и документи от лицата, от които е закупувало въпросните автомобили преди повече от една година. Следователно, за да се опровергае доказателствената стойност на сертификата, митническите органи следва да съберат недвусмислени писмени доказателства, сочещи на неавтентичност или невалидност на документа. Този извод не може да бъде направен единствено поради това, че контрагента на дружеството в Ш., е отказал съдействие при повторната проверка или по една или друга причина не е открит на посочения до момента адрес. В случая, съгласно принципите на Регламент 2913/92 на Е. за установяване произхода на стоките, митническите служители са длъжни да проверят всички факти и обстоятелства, което ответникът с оглед на горното не бил сторил.

При постановяване на обжалваното решение били допуснати и съществени процесуални нарушения. В случая, административният орган незаконосъобразно се позовал на разпоредбата на чл. 68 от Митническия кодекс на ЕС, тъй като цитираният текст е приложим при липса на каквито и да е доказателства за произхода на стоката. В случая обаче, стоката е била придружена с всички необходими документи, като органите констатирали този факт.

При горните фактически твърдения моли съдът да отмени Решение № 9600-0247/ 24.07.2012 год. на Началника на Митница Столична, потвърдено с Решение № 180/29.04.2013 год. на Директора на Агенция Митници, като неправилно, необосновано и незаконосъобразно.

Ответникът счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава. Представя писмени бележки по делото от дата 17.12.2013г.и по същество на правния спор.

Страните претендират сторените по делото разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура не изразява становище по жалбата. Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Дружеството жалбоподател оспорва Решение № 9600-0247 / 24.07.2012 год. на Началника на Митница Столична. Жалбата до съда е подадена чрез погорестоящия административен орган на дата 20.05.2013г. видно от приложената по делото разписка /стр. 7/ До дружеството е било изпратено и Решение № 180/29.04.2013 год. на Директора на Агенция Митници, съгласно съпроводително писмо рег. Индекс № 4425 /279 от 29.04.2013г. по описа на Агенция Митници. По делото няма данни, кога жалбоподателят е бил уведомен от ответната страна за последното решение, поради което съдът намира, че жалбата е подадена в законоустановения 14 дневен срок.

Последното обстоятелство се потвърждава и от факта, че съобщението до страната е било адресирано с препоръчано известие за доставяне /стр. 17 /, като в нейна тежест е било да установи друга дата на връчване на решението на Директора на Агенция митници, с оглед срочност на жалбата до съда.

С оглед на горните констатации съдът приема, че жалбата е подадена в преклузивните срокове и от легитимирано за това дружество, което се явява адресат на оспорения административен акт.

Обжалваното решение е постановено след извършена проверка, на основание чл. 78 от Регламент № 2913/92 на Съвета, чл. 84 от ЗМ и чл.33 от Протокол 3 към Споразумението между ЕС и Ш. във връзка с осъществен внос на МПС с посочените в оспореното решение ЕАД от [фирма] със седалище на управление [населено място],[жк]бл. 38 ет. 6 ап. 23.

По делото няма спор, а това се установява и от потвърждаващото оспорения акт, Решението на Директора на АМ №180 от 29.04.2013г. приложено по делото, че с Единни административни документи/ЕАД / жалбоподателят е поставил под режим на “допускане на свободно обръщение и крайно потребление” в Б. автомобили с държава на изпращане Ш.. За осъществяване на вноса се установява от решението, че жалбоподателят е ползвал и преференциално тарифно третиране, предвидено в Споразумението за свободна търговия между ЕС и Ш.. В таблица №1 от Решението на директора на АМ са посочени сумите заплатени като ДДС по съответните ЕАД. Ответникът не оспорва обстоятелството, което се твърди от жалбоподателя в жалбата до съда, че митническите органи на Митница югозападна, първоначално през 2010г. И 2011г. СА разрешили вдигане на стоката, в случая на автомобилите предмет на процесните ЕАД по оспореното решение. В този смисъл не е спорно от страна на ответника, че действително тази проверка е завършила с посочения от жалбоподателя Доклад №КД 2/22.06.2011г.Че на жалбоподателя е било разрешено вдигането на стоката, за която по-късно с оспореното решение, са определени за внасяне допълнителни мита и ДДС, е видно от приложените с административната преписка заверки на митнически декларации и манифести от стр. 59 до стр. 97 от делото.

В случая се касае за стоки описани като употребявани автомобили от Ш., като е представило необходимите документи описани в кл. 44, приложени към съответните митнически манифести, включително и деклариран код N 954 - сертификат за произход. Установява се от тези писмени доказателства, че жалбоподателят е ползвал преференции за безмитен внос и е заплатило дължими публични държавни вземания, подробно посочени в оспореното решение.

Със служебна бележка изх. № 2397/18.08.2011 г. на МБ С.-Запад /стр. 102 от делото/ в превод и на български език, са изпратени описаните в таблицата оригинали на сертификати за произход на стоките, за проверка по линия на международното сътрудничество относно валидността им.

Съдът е приел като писмено доказателство и отговор в превод на български език с рег.№ 4425 от 02.04.2012г. /стр.114 от делото/. Според писмото на Швейцарските власти относно номера Е. А 0156404, А 0156424, А0156492 и А 0156456 износителите не доказали произхода на въпросните автомобили. Поради тази причина те следвало да се разглеждат като автомобили с неопределен произход и доказателствата за произхода им, следва да се считат за невалидни.

Със същото съдържание е получено и друго писмо от Швейцарските митнически власти отново рег.№ 4425 от 02.04.2013г. по описа на Агенция Митници /стр. 124 от делото/, само че относно номера по Е. М0145599, Р 0744238, А 0156403, А 0156417, А 0156439, А 0156454, Р 0200176 и Р 0650256.

С писмо рег. индекс 4425/1043/11/ от 10.04.2012 г. Агенция „Митници” /стр. 53/ уведомява Митница Столична за отговора на запитването до швейцарските митници за извършената последваща проверка на основание чл. 33 от Протокол 3 към Споразумението между ЕС и Ш., при която е установено, че сертификатите за произход не могат да бъдат приети с цел ползване на предвидените в Споразумението преференции, тъй като износителите не са представили необходимите доказателства за произхода на стоките.

С оглед на горното дружеството не може да ползва преференции по отношение на внесените автомобили и следва да заплати мито в размер на 10%, както и разликата между реално платения и подлежащия на плащане ДДС.

На основание така изложените фактически и правни обстоятелства и горещитираното писмо от 10.04.2012г. послужило като основание за издаване на оспорения акт по случая и съгласно чл.6 от Регламент № 2913/92 г. на Съвета, чл.15 ал. 2 т. 8 от ЗМ, чл. 199, ал. 1, т. 1 от ЗМ и чл. 54, чл. 56 от ЗДДС, административният орган и ответник по делото е определил по посочените ЕАД, за посочен № на стока, суми в Таблица №2 от Решението на Директора на АМ респ. в оспореното решение /стр. 144/. Жалбоподателят е бил задължен да заплати дължимата законна лихва, изчислена от датата на възникване на задължението до датата на окончателното погасяване на главницата, съгласно разпоредбите на чл. 211, ал. 1, т.2 от ЗМ във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за лихвите върху данъците, таксите и други подобни държавни вземания и чл. 56, чл. 59, ал. 2 от ЗДДС.

Решението е издадено на основание чл. 15, ал. 2, т. 8 от ЗМ, чл. 199, ал. 1, т. 1 от ЗМ в 3 /три/ оригинални екземпляра. Същото следва да се счита за уведомяване по реда на чл. 206 от ЗМ.

На основание представените сертификати, [фирма], е заплатило дължимите публични вземания, цитирани в колона 6 и 7 на Таблица 1 от Решение № 9600-0247/24.07.2012 г.

В резултат на определения нов размер на дължимите държавни вземания началникът на Митница Столична задължава [фирма], да заплати разликата между реално платените и подлежащи на плащане публични държавни вземания, подробно описани в колони 3 и 4 на Таблица 3 на решението на началника на Митница Столична, както и дължимата лихва от датата на възникване на задължението до окончателното им заплащане. В случая публичните задъжения се явяват като разлика .

Началникът на Митница Столична е издал Решение № 9600-0247/24.07.2012 г., с което на дружеството е определено митническо задължение за плащане в общ размер 1661.29 лв., от които мито - 1384.41 лв. и ДДС - 276,88 лв. за отделните стоки конкретизирани в решението. Решението на Началника на Митница Столична е обжалвано пред директора на Агенция „Митници” и е потвърдено от него с Решение № 180/25.04.2013 г.

С оспореното решение жалбоподателят е задължен да заплати по следните ЕАД:10BG005807H0020639/26032010,10BG005807H0027863/21042010,10BG005807H0031871/03052010,10BG005807H0038450/21052010,10BG005807H0047651/18062010,11BG005807H0066744/13072011,10BG005807H0078294/15092010,10BG005807H0078334/16092010,10BG005807H0078575/16092010,10BG005807H0086889/09102010,10BG005807H0097160/04112010, 10BG005807H00116089/27122010, 10BG005807H0050044/, които именно отговарят и кореспондират с посочените Е..1 сертификати в обсъдените по-горе писма получени от Швейцарските митнически власти.

От правна страна, съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган-Началника на Митница Столична, разполагащ с материална компетентност по смисъла на параграф 1, т.9 от ДР на Закона за митниците. Същото е постановено в предвидената то закона форма, решението е съобразено с целта на закона. При издаване на решението на началника на Митница Столична не са допуснати нарушения на материално и процесуалноправните разпоредби на закона. Решението е мотивирано като в мотивите административния орган е посочил, както фактическите така и правните основания за издаването му.

Това е така, защото съгласно чл.16 на Протокол 3, изменен с Решение №3/15.12.2005 г. на Смесен комитет ЕС - Ш., тарифни преференции се предоставят при представяне от вносителя на един от следните документи - сертификат за движение на стоките Е..1, или сертификат за движение на стоките Е.-М., или декларация върху фактура или декларация върху фактура Е.-М. /наричана още декларация за произход/. По делото се представиха от ответника и сертификати Е..1 в превод на български език, касаещи спорните МПС.

Сертификатите се издават от митническите власти на страната-износител, а декларацията се съставя от самия износител на базата на документи, потвърждаващи разпоредбите на протокола. В разпоредбите на Протокол 3 не са предвидени други възможности, като документи или като информация, на базата на които държавата на вноса да предоставя предвидените в Споразумението за свободна търговия между Европейските общности и Конфедерация Ш., тарифни преференции.

Митническите органи за да постановят оспорения акт, са се позовали на чл.33, т.3 от Протокол №3 към споразумението, както и на отговорите на Швейцарските митнически органи, получени преди издаване на оспорения индивидуален административен акт по линия на международното сътрудничество и двата от дата 02.04.2012г. по описа на Агенция Митници, Централно управление.

Според този текст, последващи проверки на доказателствата за произход се извършват по избор или когато митническите органи на страната на вноса имат основателни съмнения относно автентичността и редовността на такива документи. За тази цел, митническите органи на страната на вноса връщат доказателствата за произход на страната на износа, които извършват проверката, като изискват потвърждаващи документи, описани в чл.28 на Протокол 3. С оглед на това

правомощие, което имат митническите власти на Б. и то по силата на международен акт да извършват последващ контрол на внесените стоки на територията на Общността, ирелевантно е, че преди това органите на Митница Югозападна, са разрешили вдигане на същите автомобили, което обстоятелство ответникът не оспори, както и твърденията на жалбоподателя, че първоначално е издаден протокол за предходна проверка на същата митница, завършила с протокол №КД 2/22.06.2011г. При упражняване на правомощията си по чл.33, т.3 от Протокол 3 към Споразумението, швейцарските митнически власти са установили в резултат на извършената от тях проверка на доказателствата за произход, че представените от жалбоподателя сертификати Е.1 следва да се считат за невалидни. Отговора на швейцарските митнически власти, е обективиран в писмо, което е официален свидетелстващ документ по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК, във вр.с чл.144 от АПК. Те са изготвени от длъжностни лица по установената форма и ред. С оглед на това, писмото съставлява годно доказателство за извършените от тях действия. Като официален свидетелстващ документ, то притежават материална доказателствена сила. Писмото съдържа ясна и конкретна информация, опровергаваща по категоричен начин представените от дружеството-жалбоподател сертификати Е.1, а именно, произхода на автомобилите от Ш..

В този смисъл ползването на преференции при вноса на стоките не е субективно право на вносителя, а правна възможност, която той може да ползва при определени предпоставки - представяне на един от документите, установени в чл.16 от Протокол 3 към Споразумението. При възникнало съмнение относно автентичността и верността на представените доказателства, в случая на сертификатите Е.1, истинността им подлежи на доказване от износителите на стоките в хода на последваща проверка, която се извършва от митническите власти на страната на износа, съгласно чл.33, т.3 от Протокол 3 към Споразумението. С оглед непредставяне на годни доказателства за произхода на автомобилите, дружеството-жалбоподател не може да се ползва от установеното преференциално третиране при внос в Република Б. на стоки с произход от Ш..

Отговорът на швейцарските митници е недвусмислен - „износителите не са доказали произхода на въпросните автомобили, поради тази причина те следва да се разглеждат като автомобили с неустановен произход и доказателствата за произход следва да се считат за невалидни”. Тази констатация съдът намира за установена и за конкретните Е.1, както и, че е осъществен внос от Ш..

Следователно от извършената последваща проверка се поражда митническо задължение, което съгласно чл.220 от Регламент /Е./ № 2913/92 г. на Съвета за създаване на митнически кодекс на Общността следва да бъде изчислено, след като българските митнически органи са установили, че то е било взето под отчет в размер на по-нисък от дължимия. В допълнение може да се посочи и, че жалбоподателят независимо от указаната му от съда доказателствена тежест с определение то з.з. от дата 06.08.2013г., не е доказал, че е добросъвестен, за да може да се позове на своята добросъвестност и по смисъла на чл.200 от Регламент 2913/1992г. Жалбоподателят все с оглед указаната му от съда доказателствена тежест, не е ангажирал доказателства, които да оборят становището на швейцарските

митнически власти, които като официален свидетелстващ документ, за настоящия съдебен състав имат обвързваща материална доказателствена сила и смисъла на чл.180 от ГПК, без същата да е опровергана по смисъла на чл.193 от ГПК.

Липсата на доказателства, което бе в доказателствена тежест на жалбоподателя, тъй като той ще се ползва от установяване на фактическия състав, от който произтича неговото субективно материално право на преференция, обуславя извод за възникване на публичните задължения по основание и размер, в случая за заплащане на мито и ДДС, подробно описани в обжалваното Решение №9600-0247 от 24.07.2012г. на Началника на Митница Столична.

С оглед на посочените съображения съдът намира, че не са налице основанията по чл.146, т.1-5 от АПК, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в установената от закона писмена форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби, съобразен е с целта на закона. Затова жалбата против цитирания административен акт, с която е сезиран настоящия съдебен състав, е неоснователна и оспорването по нея следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответната страна се следват сторените по делото разноски за за юрисконсултско възнаграждение. В случая и съобразно Наредба №1 от юли 2004г. относно минималните размери на адвокатските възнаграждения същото възлиза на 150лв., тъй като ответникът се е представлявал от юрисконсулт С..

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ подадената от [фирма] - [населено място], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк]бл. № 38, ет. 6, ап. 23, представлявано от Управителя В. С. Д., жалба против Решение № 9600-0247 / 24.07.2012 год. на Началника на Митница Столична, потвърдено с Решение № 180/29.04.2013 год. на Директора на Агенция Митници.

ОСЪЖДА [фирма] - [населено място], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк]бл. № 38, ет. 6, ап. 23, представлявано от Управителя В. С. Д., да заплати на Митница Столична, съдебно-деловодни разноски в размер на 150лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщението до страните и СГП.

СЪДИЯ: